

מאמר ד"ה
ולקח למטהר

דשנת תרמ"ה

מכ"ק אדמו"ר

שלמה זלמן מקאפוסט

בן כ"ק אדמו"ר יהודה ליב

בן כ"ק אדמו"ר הצמח צדק

זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע

יו"ל לראשונה מכת"י מעתיק

כ"ח ניסן תשפ"ג

נערך ע"י עקיבא שבריק

בזכות מאמר זו תהיה רפואה שלימה
בקרב ממש לר' יוסף משה בן חיה ליבא

*Spreading the waters from the spring of the
Holy Baal Shem Tov requires much
time, effort and great detail.*

We need your financial support.

To donate via Paypal or Zelle

please use the links below:

לתרומות והנצחות

<http://paypal.me/ashavrick>

Zelle ashavrick@gmail.com

To be added to the weekly email, please contact me
at: Ashavrick@gmail.com

קיצור לשונו מאגרת של המגן אבות שנדפס בריש ספרו:

צריכים אנו ... להתחזק בעבודת ה' במוח ולב...ללמוד דא"ח יותר מטבעו ורגילותו...ומה שלומד דא"ח, יחשוב אח"כ בע"פ במוחו כל הדרוש כסדר ד' פעמים בהעמקה והתקשרות דעתו בחזק, וכל המרבה הרי זה משובח עד שיהיה נקנה במוחו ממש כו'. וזהו עבודה יקרה מאד שעיי"ז נעשה אדם אחר לגמרי.

(קטעים מתוך הספר המלך במסיבו כ"ה תשרי תש"ל אודות הספר מגן אבות)

כ"ק הרבי: בכלל, המאמרים מיוסדים על מאמרי הצמח צדק אלא שישנם הוספות. ועד"ז מאמרי אדמו"ר מהר"ש מיוסדים על מאמרי הצ"צ, ובפרט כפי שניתן להווכח עתה כאשר נדפסו הרבה מאמרים מהצ"צ רואים שהרבה ענינים נמצאים שם.

כ"ק הרבי: בעבר, כאמור, לא היו לומדים את ה"מגן אבות" והיתה אימרה שגורה בפי חסידים שאין ללמוד בו, אבל עתה יכולים ללמוד בו, כיון שהם מיוסדים על תורות הצ"צ.

רש"ג: מתחילה הייתי ירא ללמוד בספר "מגן אבות" אך כיון ששמעתי מכ"ק מו"ח (הריי"ץ) שהם מיוסדים על תורת הצ"צ, הוריתי היתר לעצמי.

כ"ק הרבי: הם מאמרים ערבים ("זיי זיינען גישמאקע מאמרים"), והם מיוסדים על תורת הצ"צ עם תוספת ביאור.

מאמר ולקח למטהר

מכ"ק אדמו"ר שלמה זלמן מקאפוסט

זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע

בס"ד תזריע ומצורע תרמ"ה

ולקח¹ למטהר שתי צפרים חיות טהורות וגומר, ושחט את הצפור האחת וגומר, ושלח את הצפור החיה. הדקדוקים רבו בזה. הראשון, מה צריך לומר חיות, וכי סלקא דעתך שיקחו מתות, הלא כתיב ולקחו שני תורים כו' אחד לעולה ואחד לחטאת כו', ולא כתיב חיות, דממילא מובן. וגם כיון דכתיב ושחט את הצפור כו', הרי מובן שצריך שיהיה חיה, וכי מתה ישחוט, וכתיב ושלח את הצפור החיה, לכאורה החיה הוא מיותר. גם צריך להבין כללות הענין, מה שייך לטהרת המצורע שתי צפרים וכו'.

ותחלה צריך להבין ענין ארבע מראות נגעים, שהם לבנים בהרת ושאת וספחת, שהוא תולדה לזה ותולדה לזה, כמאמר המשנה, בהרת עזה כשלג, שניה לה כסיד ההיכל, שאת כצמר לבן, שניה לה כקרום ביצה. והשרש להם הוא לבן הארמי זקן אשמאי, שהוא קליפה יותר גרוע מן פרעה, כמאמר לבן ביקש לעקור את הכל, וממנו מסתעפים הארבע מראות נגעים הנזכר לעיל. והנה כתיב את זה לעומת זה עשה אלקים, דיש לבן בקדושה, כמו שכתוב עתיק יומין יתיב לבושיה כתלג חיוור ושער רישיה כעמר נקי. ובלעומת זה הוא בהרת עזה כשלג ושאת כצמר לבן.

ותחלה צריך להבין ענין לבן בקדושה. דההפרש בין גוון לבן ובין שאר גוונים, דגוון לבן הוא גוון עצמי, ושאר הגוונים הם נוספים על העצם. ולמעלה, הוא דיש התלבשות אורות בכלים, והכלים עושים בחינת גוון בהאור. הגם שהאור, אפילו כשהוא מלוכש בהכלי, הוא גם כן פשוט, מכל מקום הכלי עושה בחינת גוון בהאור, עד שנקרא על שם הכלי, כמו חכים ומבין חסיד גבור רחמן צדיק כו', וכמו שכתוב ותמונת הוי"ה יביט. הוי"ה, כולל עשר ספירות, יו"ד בחכמה, ה' בבינה כו'. והכלים עושים בחינת תמונה בהאור, זהו בחינת שאר גוונים, שהם נוספים על העצם.

¹ המאמר נדפס כאן לראשונה מכתב יד מעתיק. וראה לקוטי תורה תזריע כג, ב. אור התורה ויקרא ח"א ע' רנב. ח"ב ע' תקכז. תורת שמואל תרל"ב ח"ב ע' תנג (נדפס גם בנספח דלקמן).

אבל גוון לבן הוא גוון עצמי, היינו עצמות אור אין סוף, שלמעלה מהתלבשות בכלים, והוא בחינת עתיק יומין, שנעתק מן היומין עילאין, כמאמר המתנשא מימות עולם, דלאו מכל אינון מדות איהו כלל. והגם דגוון לבן הוא חסד, כידוע בענין שלש גווני קשת, דחורר הוא בחסד שהוא במדות. אך ההפרש הוא, דחסד שבמדות, הוא השפעה, דשייך בה שינוי והתפעלות, דמדות הם שייכים לעולמות. דאין שייך לומר מדות, רק כשיש על מי לחול מדת החסד והרחמים כו', לכן שייך בה השפעה שינוי והתפעלות. אבל עצמות אור אין סוף, הוא למעלה מגדר עלמין, והוא לבדו הוא ואפס זולתו, ולכן אין שייך לומר בו מדות. והחסד, הוא חסד פשוט שבעצמותו, בחינת כי חפץ חסד הוא, ולא שייך בו השפעה בשינוי והתפעלות, הוא בחינת לבן גוון עצמי, ונקרא אור בהיר, מצד תוקף הלבנונית.

ויובן זה מן ההיפוך דבהרת עזה כשלג, ומחמת תוקף הלבנונית שבשלג, עד שיוצא ממנה זהרורית, עד שחושי הראות אינם יכולים להסתכל בו, לכן נקרא בהרת, לשון בהירות. וכמו כן יובן להבדיל בקדושה, שבחינת לובן העליון נקרא אור בהיר, על דרך מה שכתוב ואוהביו כצאת השמש בגבורתו, וכמאמר לעתיד לבא הקדוש ברוך מוציא חמה מנרתקה. דכשהשמש מלוּבש בהמגן, אז יכולים להסתכל בהאור, מה שאין כן כשיוצא חמה מנרתקה. כן הוא בחינת לבן העליון, נקרא אור בהיר, וכמו שכתוב באיוב, עתה לא ראו אור בהיר הוא בשחקים. ופירוש המצודת, מאיר ומזהיר. והיינו אור אין סוף, שלמעלה מגדר התלבשות בכלים, נקרא אור בהיר.

והענין, כי ספירות הוא לשון כמראה אבן ספיר, שהוא ענין בהירות, וכמו שכתוב השמים מספרים. ופירוש בזהר, דנהרין ונצצין, שמים, הוא זעיר אנפין דאצילות, היינו שהכלים דעשר ספירות דאצילות, אינם שום העלם והסתר, על אור אין סוף המלוּבש בהם. דכמו שהוא מאיר בהכלי, כן הוא מאיר ומתגלה לחוץ, היינו בכל עולם האצילות, והיינו שהם בבחינת בהירות לגבי עולמות, היינו שכל מה שיוכל להתקבל גילוי אור אין סוף בנאצלים ונבראים, הוא על ידי עשר ספירות.

אבל לגבי המאציל ברוך הוא, יש בספירות עוד פירוש, לשון ספר, כמו שכתוב זה ספר תולדות אדם, כתיב זאת זכרון בספר, לא ימוש ספר התורה, היינו דכמו על דרך משל, אותיות הכתובים בספר בדיו על הקלף, שהאותיות הם מחשיכים ומעלימים ומסתירים על לבנונית הקלף שתחתיהם, (והם המגלים כו'). כן על דרך משל, העשר ספירות הם בחינת אותיות, המעלימים על עצמות אור אין סוף, כמאמר אור צח כו' אוכם הוא קדם עילת העילות, והיינו שעצמות אור אין סוף אינו יכול להתקבל בשום כלי, כמו שכתוב השמים ושמי השמים לא יכלכלוך, וזהו שכתוב וגם שמים לא זכו בעיניו. זכו, הוא לשון בהירות, כמו שכתוב שמן זית זך, והם לא זכו כו'. הגם דכתיב השמים מספרים,

דנהרין ונצצין כו', היינו לגבי עולמות. אבל לגבי המאציל, לא זכו בעיניו, וזהו אור בהיר הוא בשחקים. היינו, שאפילו לגבי בחינת שחקים, הוא אור בהיר, היינו שגם שחקים לא יוכלו להסתכל בו, הגם דשחקים הוא בחינה גבוהה, כמו שכתוב ויצו שחקים ממעל, הוא בחינת נצח והוד, ששחקים מן כו', דבינה עד הוד אתפשטת, אף על פי כן הוא בהיר לגביהם, וכמו שכתוב כי מי בחשק יערוך להוי"ה. והוא ענין כצאת השמש בגבורתו, דאמרו רבותינו זכרונם לברכה, דלעתיד לבא הקדוש ברוך הוא מוציא חמה מנרתקה, וצדיקים מתרפאין בה, היינו דלעתיד לבא יתגלה אור שלמעלה מהשתלשלות, והוא בחינת אור בהיר, שלמעלה מגדר הגבלה בכלים. כי חמה בנרתקה, הוא בחינת אורות בכלים. אבל חמה בלא נרתקה, שהוא בחינת אור, שלמעלה מהתלבשות בכלים, אי אפשר כעת לקבל, רק לעתיד לבא יתגלה זה.

וזהו דבזהר פרשת לך דף ע"ח עמוד ב' הביא פסוק זה על פסוק ויאמר ה' אל אברם לך לך כו', ועתה לא ראו אור, אימתי, בשעתא דאמר קודשא בריך הוא לאברם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך, עיין שם. וקאי על נמרוד ודורו, דכיון שהלך מהם אברהם, לא ראה אור בהיר, וכמו שכתוב וימנע מרשעים אורם (עיין שם בזהר). נמצא, דהזהר מפרש אור בהיר על אברהם. והענין, דאברהם איתא בזהר דנקרא חסידא קדמאה. דשרש האבות הוא גבוה מאד, כמו שכתוב, בעבר הנהר ישבו אבותיכם, וכמו שכתוב הנה ישכיל עבדי ירום ונשא כו'. ישכיל, הוא מקור השכל, הוא בחינת מוחא סתימאה. ירום, מסטרא דגלגלתא. ונשא, מסטרא דאברהם, והוא בחינת חסד דעתיק יומין, וכמו שכתוב והיה באחרית הימים כו', וכן יהיה הר בית ה' בראש ההרים. ואיתא בזהר, מאן ראש ההרים, דאברהם סבא. ההרים, הם המדות. ראש ההרים, היינו מקור המדות. וזה שכתוב באברהם, האדם הגדול כו'. ואיתא במדרש שם, זה גדול מאדם הראשון. דראשון, הוא חכמה. ואדם הגדול, הוא בכתר, אשר שם הוא בחינת אריכות, חד אריך וכו', והוא על ידי שנתנסה בעשר נסיונות, המשיך מעשר עומקים, עשר ספירות הגנוזות. ולכן נאמר לו, אנכי מגן לך, והוא לפי שמבחינת חסד דאברהם יכולים הכל לקבל, דשם הוא כחשיכא כאורה. וכמו שאמר אברהם, לו ישמעאל יחיה לפניך, לכן נאמר לו אנכי מגן לך. שעל ידי המגן, לא יומשך השפע למקום שאינו ראוי. וזהו דכיון שהלך אברהם מאתם, נאמר על נמרוד ודורו, עתה לא ראו אור בהיר בשחקים, וכמו שכתוב, וימנע מרשעים אורם. ונקרא אורם, שמשם יוכלו גם הם לקבל, אך הוא נמנע מהם.

וזהו מה שכתוב וספרתם לכם ממחרת השבת, כפשוטו. שבת הוא חכמה, כמו שכתוב ושמרתם את השבת כי קדש היא לכם. וממחרת השבת, היינו בחינה שלמעלה מהחכמה, והוא בחינת עתיקא, בחינת אין, שממנו תמצא החכמה, כמו שכתוב

והחכמה מאין תמצא. דספירת העומר הוא המשכת מקיפים דכתר, והמקיף מצחצח חצי הכלי מבחוץ, והיינו שעל ידי המקיפים דכתר, נמשך הכח לכתר שבע מדות דנפש הבהמית, שיהיה שבע שבתות תמימות. כי בבחינת כמראה אדם, יש זה לעומת זה, וכמו שכתוב עת אשר שלט האדם כו'. אבל בבחינת הכתר, שהוא למעלה מבחינת אדם, לכן משם נמשך הכח לכתר המדות דנפש הבהמית. והגם דנתבאר בכמה דוכתי דספירת העומר הוא המשכת הבינה, אך הוא על דרך דיום כיפור הוא גם כן הכוונה בבינה, כמאמר תבא אָם ותקנח כו', מכל מקום, שרש הסליחה ומחילה הוא מהכתר, רק משום דהתגלות עתיקא הוא בבינה. ועל דרך זה הוא בספירת העומר, דההמשכה הוא מבינה, ושרש ההמשכה הוא מהכתר. וזהו וספרתם לכם, לשון בהירות, שממשיך בחינת אור בהיר הנזכר לעיל.

ועתה צריך להבין ענין לבן הארמי, הוא כתר דקליפה. לבן ביקש לעקור את הכל, כי כתר הוא אותיות כרת. וכמו בקדושה כתיב, תרום ידך על צריך וכל אויביך יכרתו, כן כשנופל על האדם, על ידי שנופל האדם חס ושלוש בעומק הקליפות, ונופל עליו מכתר דקליפה חס ושלוש, הוא מכרית ומכלה. ולבן הוא גוון עצמי, היינו שהוא שרש והתחלת הרע, והוא העצמיות של הרע, וממנו מסתעפים ארבע מראות נגעים שהם לבנים, והוא קליפת נוגה דאצילות.

ולהבין, איך שייך באצילות, קליפת נוגה. בשלמא בבריאה יצירה עשיה, כתיב, עושה שלום ובורא רע. אבל אצילות, הוא מהעלם אל הגילוי, ואיך שייך לומר שהיא בהעלם, קליפת נוגה. אך הענין, דהנה בעולם האצילות יש כמה מדריגות, והמה כולם בחינת אצילות, אך הם חילוקי מדריגות, היינו באופן אצילותם, מהיכן נאצלו כו'. דהנה בדרך כלל, יש באצילות, אורות וכלים. והנה שיטת הרב מנחם מריקאנטי, דאורות הם אצילות, וכלים אינם אצילות. ועל פי קבלת הרמ"ק זכרונו לברכה והאריז"ל, אינו כן, רק דהכלים הם גם כן אצילות, והם אלקות ממש.

והענין, דהנה הכלים לגבי האורות, אינם ערוך כלל, כמאמר הפתח אליהו, אנת הוא כנשמתא לגופא, חסד דרועא ימינא, גבורה דרועא שמאלא, תפארת גופא. הרי דהכלים הם בחינת גופא, והאורות הם בחינת נשמתא. וכמו באדם, הגוף אין לו ערך כלל לגבי הנשמה. כן על דרך משל, למעלה, הכלים אין להם שום ערך לגבי האורות. והענין, דהאורות, הם הארת אור אין סוף, בבחינת אין סוף ובלי גבול. והכלים, הם בחינת כח הגבול שבאין סוף. דאין סוף, כמו שכחו באין סוף, כך כחו בגבול. שאם אי אתה אומר כן, הרי אתה מחסר שלימותו. והוא ענין הכלים, שהוא מה שבכחו לצמצם את עצמו ולהאיר בגבול ומדה. נמצא, דהאורות, הם אצילות מאין סוף. והכלים, הם שמות אלקים ושדי, שאמר לעולמו די, ושרש אצילותן הוא מהרשימו, שהוא בחינת אותיות,

בחינת אחרונה שבהאור, בחינת מלבוש כו'. נמצא, דקבלת הרב מנחם ריקאנטי הנזכר לעיל, הוא גם כן אמת, רק שלא ביאר דבריו בפירוש.

והנה בכלים, יש שלשה מדריגות, פנימי אמצעי חיצון. והסימן הוא, אתה סתר, ראשי תיבות סוף תוך ראש. וכל בחינה מאלו השלשה, יש בה ריבוי השתלשלות מדריגות עד אין קץ. והנה מבחינת חיצוניות הכלים, מאחוריים דאחוריים מקו השמאל, נשתלשל בחינת קליפת נוגה דאצילות, ויכולים להבין איך הם רחוקים. וקליפת נוגה דאצילות, אינה רע. כי באצילות, אין שום רע, כמו שכתוב כי לא אָל חפץ רשע אתה, לא יגורך רע.

רק ענין קליפת נוגה דאצילות, הוא, דהנה בכל עולם האצילות, הוא ביטול בתכלית, עד שאינו מרגיש כלל הביטול, והוא כיון שאינן מורגשים ליש כלל. דאצילות, הוא הארה מאור אין סוף, המיוחדים בתכלית עם אור אין סוף, לכן אינם מורגשים לשום מציאות כלל, כמו שכתוב לך הוי"ה הגדולה כו', לך הוי"ה הממלכה כו', שגדולה אינה עולה בשם גדולה כו', והוא מפני הארת החכמה שבכל עולם האצילות, כמו שכתוב כולם בחכמה עשית, וחכמה הוא כח מ"ה, בחינת מה וביטול בתכלית, לכן אינם מריגשים הביטול שלהם כלל, ואינם יודעים כלל מהביטול. וקליפת נוגה דאצילות, היא גם כן בטל, רק שהיא יודעת מזה הביטול, ומרגשת אותו, ומחמת זה היא נחשבת לקצת יש ודבר, וכמו שכתוב ופלגשו ושמה ראומה.

ויובן זה יותר מן משל באדם, למשל שני בני אדם שעומדים לפני מלך גדול ונורא, ומתבטלים ממציאותם. והנה לאחד, כששואלים אותו, למה נשתנית כו', הוא משיב, שאינו יודע כלל מזה שנשתנה, והוא לפי שנתבטל ממציאותו לגמרי, עד שאבד את עצמו לגמרי, עד שאינו יודע כלל מהביטול שלו. והשני, כששואלים אותו למה נשתנית, משיב, מפני שעמדתי לפני המלך, הרי שהוא יודע מהביטול שלו. וכמו כן יובן על דרך משל ההפרש בין הביטול דאצילות ובין הביטול דקליפת נוגה דאצילות, ונקרא בשם קליפה, במכל שכן מן קדושה. דאיתא, דא מוחא לדא, ודא קליפה וכו'. והנה קליפת נוגה דאצילות, הוא כתר דקליפה, וממנו נסתעף נוגה דבריאה יצירה עשיה, בדרך יש מאין. והנה נוגה דבריאה, היא קליפה ממש. כי נוגה דאצילות, היא הלעומת זה דאצילות. דבאצילות, הביטול הוא ביטול עצמי, עד שאינו מורגש כלל. ונוגה, הוא שמורגש הביטול כנזכר לעיל. אבל בבריאה, הנוגה היא הלעומת זה דבריאה. ובבריאה, הביטול דמלאך מיכאל, הגם שהוא עומד תמיד באהבה ויראה וכלות הנפש, שאינו מפסיק אפילו רגע מהביטול, אבל מכל מקום הוא נברא יש מאין. והנוגה, שהיא לעומת זה, הוא יש ופירוד לגמרי מאלקות, ואינו קדושה כלל. כי

הביטול שלהם, הוא שקורין לו אלקא דאלקייא, והוא קליפה, רק שיש בה גם כן טוב. ואחר כך נתהווה נוגה דיצירה ועשיה, עד שנופל בשלש קליפות הטמאות לגמרי. ושרשם והתחלותם, הוא מקליפת נוגה דאצילות, הוא בחינת לבן הארמי, וממנו נסתעפים הארבע מראות נגעים, (לכן אינן טמאים עד שיראם הכהן ויאמר טמא, עיין בהרמ"ז סוף פרשת תזריע מענין זה, הובא בלקוטי תורה בדרוש דבהרת מקצת לשונו).

ולהבין זה, איתא בספר יצירה, אין למעלה מענג, ואין למטה מנגע. ענג הוא גבוה מאד, כמו שכתוב אז תתענג על הוי"ה, ענג ראשי תיבות עדין נהר גן, וכתיב ונהר יוצא מעדין להשקות את הגן. ועדין הוא בחינה גבוה מעדין, שנאמר על זה, עין לא ראתה כו', והוא בחינת חכמה סתימאה דלא אתפתחא. כי חכמה דאצילות היא אתפתחא לל"ב שבילין, מה שאין חכמה סתימאה. ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים, הם ארבע פרצופים דאצילות, חכמה ובינה וזעיר ונוקבא. ושיהיה היחוד בהם, הוא על ידי המשכת בחינת עדין, שהוא חכמה סתימאה. וזהו שאומרים במנחה דשבת, מנוחת אהבה ונדבה, הוא יחוד חכמה ובינה. מנוחת אמת ואמונה, הוא יחוד זעיר ונוקבא. מנוחת שלום והשקט, היינו ששרש היחוד הוא מבחינת חכמה סתימאה, שהוא בחינת השקט, כמו שמבואר במקום אחר.

והנה יחוד הוא על ידי הדעת, כמו שכתוב ואדם ידע, והוא כמו שכתוב ומלאה הארץ דעה כי כולם ידעו אותי, היינו שענין היחוד הוא שנמשך אור אין סוף בבחינת דעת, שהוא בחינת השגת המהות. והנה, כשנמשך זה לנשמה או למלאך, או אפילו לנשמה למטה המלוכשת בגוף, שיהיה להם בחינת הבנה והשגה במהות אור אין סוף, נעשה מזה ענג נפלא עד אין קץ ותכלית, וזהו שכתוב לכל תכלה ראיתי קץ, היינו לכל בחינות כלות הנפש שבגן עדין, יש קץ וגבול. רחבה מצותך מאד, היינו שעל ידי המצות, ממשיכים יחוד עליון, כשמקיימים המצוה בלא שום תערובות יש ולגרמיה, וכמו שאומרים קודם קיום המצוה, לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, לכן התענוג הוא מאד, בלי גבול.

זהו אין למעלה מענג, ואין למטה מנגע, כי הנגעים הם היחוד בלעומת זה, כמו שכתוב בעץ חיים, הובא בלקוטי תורה פרשת מצורע, שאת כנגד לאה, ספחת ובהרת כנגד רחל כו', עיין שם, והם ארבע נוקבין דקליפה. ובקליפה, היחוד הוא טומאה וזוהמא אופל וצלמות, מר ממות, ושם הוא ההיפוך לגמרי, כי שם נשכח ענין אלקות לגמרי, כמו שכתוב, כל גוים שכחי אלקים וכו'. והנה כתיב, לא תירא לביתה משלג כי כל ביתה לבוש שנים, וקאי על אשת חיל, שאינה צריכה לירא משלג, היינו מן בהרת עזה כשלג, (עיין לקוטי תורה סוף פרשת הנזכר לעיל), כי כל ביתה לבוש שנים, היינו שנים,

ציצית ותפילין, מילה ופריעה. כי על ידי המצות, ממשיכים היחוד דקדושה. ומעט אור, דוחה הרבה חשך, לכן לא תירא לביתה משלג.

נספח

מאמר תמים תהיה

מכ"ק אדמו"ר המהר"ש

זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע

נאמר פרשת דברים תרל"ב

תמים² תהיה עם ה' אלקיך, וארז"ל פסחי דקי"ג סע"ב מנין שאין שואלים בכלדיים שנא' תמים תהי' עם ה' אלקיך ופי' רש"י כלדיים אוב, והשיגו עליו התוס' בשבת ס"פ מי שהחשיך דקנ"ו ע"ב, וכן הרשב"ם בע"פ דקי"ג הנ"ל ופי' כלדיי' חוזה כוכבים, וכ' שכן עיקר, וכן רש"י בעצמו בשבת דקנ"ו פי' כלדיי' חוזה כוכבים, וכ"פ הערוך בערך כלדאי. ופי' תמים תהי' פי' הרשב"ם להיות בוטח בו בכל קורות ונולדות הבאות לך עכ"ל. והכוונה שלא יחשוב הסיבה לעיקר כ"א הכל צריכים לבטוח בו ית', כי הוא המסבב כל הסיבות בהשגחה פרטית על כל נברא בפרט, שזהו בחי' היותר גבוה מבחי' עילת העילות כו' וכמשי"ת אי"ה.

ובזח"ג פ' שלח לך דקס"ג ע"ב פי' בענין תמים תהי' וביאר ההפרש בין תמים לבחי' תם, שתמים כתי' באברהם וביעקב נא' תם, ופי' שלבוא לבחי' תמים תהי' זהו ע"י בחי' מדבר, ואם היו זוכי' היו באים לבחי' זו ע"י אח"פ דכתי' בה אשר ה' אלקיך דורש אותה, אך מאשר לא זכו לכן אם כי באים לבחי' תמים תהי' עם ה' אלקיך אך זהו ע"י המדבר אתר רחוק מתמן דלא יסתכל אנפין באנפין בהדי' למהוי עם ה' כדקא יאות. ועפ"ז יתפרש פסוק שקללן במדבר הזה יתמו, שאינה קללה גמורה כ"א שיתמו הוא מל' תמים תהי', אך מחמת החטא לא יבואו דור המדבר לבחי' זו ע"י אח"פ ששם הוא בחי' עם ה' אלקיך באופן היותר נעלה להיות כי תמיד עיני ה' אלקיך בה, כ"א ע"י המדבר שהוא ארץ צי' ושממה. ונמצא שזהו כענין שמצינו באדה"ר שמתחלה

² המאמר נדפס בתורת שמואל תרל"ב ח"ב ע' תנא.

הניחו בג"ע כמ"ש וינחהו בג"ע לעבדה ולשמרה, וע"י חטא עה"ד דן אותו בשילוחין ובגירושיין כדכתי' וישלחהו כו' מג"ע לעבוד את האדמה וגו' וכתי' ויגרש, ומצינו כה"ג שלשון הקללה הוא ג"כ ברכה כמ"ש בספר כד הקמח אות א' בערך אהבה וז"ל ומרוב אהבתו אלינו כו' ואף במקום התוכחה עצמה מצינו שהלשון יכלול נחמה והוא דבר הושע (סי' א' פסוק וא"ו) קרא שמה כו' כי נשא אשא להם, ולשון נשא אשא לפי קשר הענין יהי' מל' עקירה והכרתה כל' ישא פרעה את ראשך ס"פ וישב, אמנם יש בו זכרון נחמה לפי שהוא כולל לשון סליחה כן תירגם יונתן ברם אם יתבונן משבק אשבוק להון כו' עכ"ל. וכ"מ בגמ' פסחים פ"ח דף פ"ז ע"ב שא' ר"א שאפי' בשעת כעסו של הקב"ה זוכר את הרחמים, ור"י בר"ח אמר מהכא כי נשא אשא להם, ופי' רש"י נשא אשא להם לשון סליחה ואתמוי מתמה ומיהו ל' סליחה קא מידכר.

ועד"ז יש לפרש מ"ש במדבר הזה יתמו עם היותו ל' קללה ע"ד ותם לריק כוחכם (בחוקתי ד'ו' ד') עכ"ז יש בו ג"כ ל' ברכה והוא ע"ד תם עוונך בת ציון (איכה ד' ד' ב). וי"ל שקאי על העוון עצמו ע"ד שארז"ל בפ"ק דברכות ד"י ע"א ע"פ יתמו חטאים מן הארץ (תילים ק"ד ל"ה) חוטאים לא כתי' אלא חטאים, ופי' רש"י יצר הרע, והיינו דליהדרו בתשובה שע"ז יתמו החטאים עצמם ויזדככו החוטאים בהם. וכמו"כ י"ל בענין במדבר הזה יתמו, שע"י שיתמו החטאים היינו היצה"ר שזה"ע תם עוונך כו', אז תבוא ע"י בירור זה לבחי' תמתי, כמארז"ל ברבות במג"א דקי"ז ע"א אחותי זו בבל והיינו ששם נתאחו ישראל אליו ית' ונדבקו בו, רעייתי יונתי תמתי כו', וע' במ"כ בשם שוחר טוב, והיינו לפי שאז תם עוונך הוא בחי' החטא עוון עצמו יצה"ר, וכענין שאמרו ברבות במקומו ע"פ תם עוונך שבו נטלו ישראל איפוכי שלימה ועי"ז הם באים לבחי' תמתי, אך אם לא הי' חטא עה"ד ומרגלים והיו עומדים בעשר נסיונות הי' באופן אחר לגמרי, וע"י שלא עמדו בנסיון, לכן נגזר שיהי' הבירור ע"י המדבר הגדול שבו נחש שרף ועקרב וצמאון, שארז"ל במד"ר בפ' לך לך פמ"ד נחש זו בבל כו', ובו וע"י נעשה המוליכך הוא בחי' מהלכי', שלזה הוא ענין ירידת הנשמה בגוף כדי שתבוא מבחי' עמידה לבחי' הילוך כו'. והענין הוא דהנה כתי' כולך יפה רעייתי ומום אין בך, והיינו מום דערלה, שזה שנא' באברהם התהלך לפני והי' תמים ע"י המילה, ובערלה יש ד' קליפין, ואברהם בחר כו' תחת גיהנם, ולכן ע"י ד' בחי' אלו שבחר בהם מתבררי' הד' בחי' שיש בערלה.

ולהבין כ"ז צ"ל תחלה מ"ש בזח"א ויחי דרל"ח ע"ב ע"פ לא תירא לביתה משלג כי כל ביתה לבוש שנים, א"ת שנים אלא שנים כגון מילה ופריעה, ציצית ותפילין, מזוזה ונר חנוכה, והנה נת' לעיל כי מילה ופריעה הם נגד ד' בחי' שבערלה, שג' שנים ערלים יהיו לכם לא יאכל כלל, ובשנה הרביעי' מהני פדיון להיותה ק"נ, שהיא בחי' להט

החרב המתהפכת, ולכן אין קורעין עור הפריעה לגמרי מכל וכל כ"א פורעי' אותו ומניחי' אותו דבוק בראשית מקום גידולו מן העטרה ולמטה, רק שפורעי' וקורעי' אותו לקרעי' עד שיתגלה עטרת היסוד, משא"כ עור הערלה חותכין אותו לגמרי, להיותו רומז על ג"ק הוא ג' שני ערלה שא"א להתברר כלל כ"א ע"ד כל ל"ת שמקיימין המצוה ע"י הלא, וכענין כלי חרס שארז"ל שבירתן זהו תקנתן, אבל לא כן בק"נ שיכולי' להפכו לקדושה ע"י הבירורי' כו'.

והענין הוא דכתי' את זה לעומת זה עשה האלקי', וכמו שיש בקדושה בחי' לבושי' כתלג חיוור ושער רישי' כעמר נקי שע"ז רומזים הטלית והציצית כמו שהן בשרשן, כן יש דוגמתן בלעו"ז הוא בחי' לבן הארמי שהוא בחי' לבן בקלי' שהוא נגד לובן העליון כמ"ש בסידור שער ל"ג בעומר בד"ה עד הגל, וע' בת"א ס"פ ויצא בד"ה וישכם לבן משמע שלבן הוא בחי' כתר, ולכן הגם שבמאו"א אות ל' ס"ו כ' לבן אבא עילאה ולו ב' בנות לאה ורחל, תחתון (ר"ל לבן הארמי התחתון) חכמה דקלי', מ"מ לפי' רבינו ז"ל שהוא כתר וכן בלק"ת ס"פ אחרי פי' גון לבן שהוא גוון עצמי מורה על האורות כמו שהן קודם שנתלבשו בכלים, וז"ע דכתיב אור בהיר הוא בשחקים (איוב סי' ל"ז ד"א) וע' בלק"ת שה"ש בד"ה שחורה אני, א"כ כמו"כ לבן דקלי' הוא בחי' כתר או אפי' עת"י. ובפרדס בעה"כ ערך זקן פי' זקן הוא בכתר, ובשער התמורות פ"ד ענין זקן אשמאי לובן טומאה כו' ולבן ביקש לעקור את הכל כי כן כתר דקלי' אותיות כרת ע"ש בפרדס. ולפ"ז י"ל ענין ד' מראות נגעי' שהם שתיים שהן ארבע, שהם כולם לבנים היינו שנמשכי' מבחי' לבן הנ"ל והיותם שתיים שהן ארבע כי הם נגד ד' נהרות שהם או"א וזו"נ דקלי' הרי הם שתי מערכות שהם ארבע וע' במאו"א אות ד' סעי' ד' ה"ה ד' סעי' ט' ד' מראות נגעי' ב' גבירות וב' שפחות דקלי', שאת לאה (ר"ל מה שכנגד לאה, והיינו מח' רעה של היצה"ר, לשון לאות שנלאה ומתשת כח), בהרת רחל (ר"ל מה שכנגד רחל והוא הדבור הרע כמו מוציא שם רע רכילות ולה"ר, וע' מד"ר ר"פ מצורע), ספחת הם הב' שפחות הנספחות לכל אחת עכ"ל.

ולהבין זה צ"ל מה דאיתא בע"ח שמ"ח ושמ"ט מ"ט פ"ג שקלי' נוגה דאצי' היא טו"ר חצי' טוב וחצי' כלפי חוץ רע, דלכאורה אין זה מובן כלל איך שייך כלל לומר קליפת נוגה דאצי' הלא נודע פי' אצי' שהוא בחי' אלקות כמבואר במ"א שהוא מלשון ויאצל מן הרוח דגבי משה, וא"כ איך שייך לומר קליפות דאצי', ומכ"ש ענין חצי' רע. ונקדים מ"ש בע"ח דשם אל בחדס ושם אלקים בגבורה ושם הוי' בתפארת, והרי שם הוי' הוא ראשון וגדול מכל השמות, ולמה תפארת שהוא שלישי בסדר המשכת המדות עליונות שסדרן חג"ת הנה הוא נק' בשם עליון וגבוה מספירת חסד שהוא ראשון בהמדות.

ותירץ ע"ז המגיד זצוק"ל כי הלא ידוע שענין שבה"כ שהי' בעולם התהו הוא מחמת שהי' כל מדה בפני עצמה ולא הי' התכללות המדות זה עם זה, וענין עולם התיקון הוא שנעשה התכללות המדות שזה צריך לזה, חסד כלול עם גבורה וגבורה עם חסד, וע"י מה נעשה ההתכללות, שהרי התכללות זו היא ענין חבור ב' הפכים חו"ג אש ומים, הנה זהו ע"י הארת אור א"ס המאיר בהן שע"י"ז הם בבחי' ביטול לאור א"ס ב"ה המאיר בהן וע"י"ז יוכלו להתחבר יחדיו. וזהו ענין עושה שלום במרומיו, והיינו שלא תהי' כל מדה בתגבורת עד שלא תוכל להתחבר עם מדה שכנגדה כמו שהי' בעולם התהו, כ"א שתתכלל ג"כ עם הפכה מחמת הביטול כו'.

והנה עם היות כי מדות חו"ג דאצי' מאיר בהן אור א"ס ב"ה כי איהו וגרמוהי חד, אעפ"כ נק' כל מדה בשם בפ"ע, היינו זה בחי' חסד ולכן הוא שם אל כדכתיב חסד אל כל היום, וזה הוא בחי' גבורה ונק' שם אלקים, הרי מ"מ הם ב' בחי' הפכיים, והיינו משום דכאשר מאיר אור א"ס ב"ה בהמדות עליונות בבחי' גילוי רב אזי דוקא נעשה ההתכללות ויחוד המדות להיות לאחדים ממש. וזהו פי' הוי' אחד שהוא ענין להיות יחוד המדות ממש שלא יהיו ענפין מתפרדין, והיינו ע"י המשכת אור א"ס ב"ה בהם דלאו מכל אינון מדות איהו כלל כי החי"ת מורה על ז' רקיעים והארץ שהוא בחי' מעלה ומטה, והד' הוא ד' רוחות העולם מזרח מערב צפון ודרום, והיינו בחי' ששה קצוות ששרשן משה מדות עליונות, וע"י גילוי אור א"ס ב"ה בהן שזהו ענין אל"ף אלופו של עולם מתייחדים באחד ממש. אמנם כאשר אין מאיר בהן אור א"ס ב"ה בגילוי רב רק כפי בחי' האור השייך להמדה ההיא בפרט, אזי הן המדות חסד בחי' בפ"ע וגבורה בפ"ע, רק כאשר נצרך שיהי' התכללות אז מאיר בהן אור א"ס בגילוי רב יותר מכפי מדתם, וע"י"ז תוכלל המדה בהפכה להיות לאחדים ממש נמצא אור א"ס ב"ה אין מאיר בהם בתמידות [ר"ל בגילוי רב] רק לפרקים בעת רצון כאשר נצרך שיתכללו זה בזה ביחוד גמור.

והנה יחוד והתכללות זו בין המדות חו"ג הוא ע"י התפארת שמדתו הוא שהוא ממוצע בין חו"ג והוא בחי' התכללות, ובו הוא שנמשך ומאיר ההארה מא"ס ב"ה בגילוי רב וכמשנ"ת למעלה דת"ת נק' קדוש ע"ש שנמשך בו מבחי' כתר שהוא למעלה מסדר ההשתלשלות (וע' באג"ה בד"ה והי' מעשה הצדקה שלום ובזח"ב תרומה קע"ה ב' ע"פ והבריח התיכון), וע"י גילוי זה נעשה התכללות הפכיים דהיינו שהוא המחבר חו"ג וממשיך בהם גילוי זה. ונמצא א"כ מאחר שכל בחי' ומהות מדת התפארת הוא ענין התכללות המדות ביחוד גמור ממש מוכרח שיהי' בו הארת אור א"ס בתמידות מאחר שזהו מדת ת"ת היינו ההתכללות [וע' בהרמ"ז פ' יתרו בדף ע"ח והנה בכל תפארת יש כללות חו"ג כאחד כו'], וההתכללות אין יכול להיות בלתי הארת אור א"ס

ולכן נק' תפארת בשם עליון וגבוה מכל המדות היינו שם הוי', מאחר שמוכרח שיהי' בו גילוי אור א"ס בתמידות, ועמ"ש בלקו"ת בד"ה החלצו, משא"כ בחו"ג שאין בהם הארת אור א"ס עד"ז שבת"ת, רק בעת שנמשך היחוד שזהו ענין אמליכתיה למעלה ולמטה ולד' רוחות שאז נעשה התכללות המדות שיתכללו זב"ז ביחוד גמור ולא בתמידות כנ"ל.

והנה עפ"ז יובן ענין ק"נ דאצי' שנק' בשם קליפה, הגם שהוא בבחי' אצי' ומאחר שהוא בבחי' אצי' הרי עכצ"ל שהיא מקבלת הארת אלקות, ואעפ"כ נק' בשם ק"נ. והענין כי בחי' התכללות שיש בע"ס דאצי' שמאיר הארת אור א"ס ועי"ז הם מתכללים זע"ז כנ"ל זה הבחינה אינו כלל בנוגה דאצי', אלא שהמדות שבק"נ דאצי' הם ענפין מתפרדין שהחסד אינו מתכלל עם הגבורה ואינן מתייחדין כלל זה עם זה, וכנודע שהפסולת משבה"כ דעולם התהו נפל בק"נ וראשיתם ק"נ דאצי', והרי בעולם התהו לא הי' בחי' התכללות וכ"ש אחר שבה"כ כו', ולכן אין אור א"ס נמשך ומתלבש בהן כלל ע"ד התלבשותו באצי' דקדושה מחמת שאינן כלי לגילוי אור א"ס שאינו שורה אלא במקום הביטול ובמקום ההתכללות כו', רק שהוא מאיר עליהם בבחי' מקיף לבד וכמ"ש במ"א ע"פ ראה ריח בני כו', וע"כ נקראו קליפות שהקליפה היא שאין לה טעם ולחלוחית כו' כמו בהפרי וי"ל כי שם מ"ה נק' שקיו דאילנא בחי' לחלוחית והמשכת אור א"ס שעיי"ז נעשה התכללות אמיתי' להיות לאחדים, עד"מ טבע המים לדבק, שחלקי הקמח נעשים גוש אחד ע"י המים, וגילוי זה היינו ע"י שמתחלה הם בבחי' תיקון ע"ד רך כקנה כו' שעיי"ז אח"כ קוב"ה שרי באתר שלים, והוא גילוי שם מ"ה מלגיו דאיהו אורח אצילות ואיהו שקיו דאילנא כו', משא"כ בק"נ באצי' שהוא מבחי' עולם התהו מבחי' שבה"כ שאין בהם ההתכללות כלל וגם הביטול הוא בבחי' יש כנודע מענין ראו מ"ה שעושה יש ודבר מהביטול שלו כו', ע"כ אין נמשך בהם כלל בחי' שם מ"ה מלגיו ולכן נק' קליפות שאין בהם לחלוחית מבחי' שקיו דאילנא כו'], ומק"נ דאצי' נמשך אח"כ בבי"ע בחי' יש ממש וצבא השמים כו'.

ובזה יובן ג"כ מה דאיתא שק"נ חצי' טוב וחצי' רע, והענין כנודע שהתהוות הרע הוא מחמת שבה"כ שהי' בעולם התהו והשבירה הי' מחמת שהיו ענפין מתפרדין ומזה נתהווה אח"כ בהשתלשלות בחי' הרע, והנה משבה"כ דעולם התהו נפלו בנוגה דאצי', ולכן אף שמקבלת מאצי' וע"כ חצי' דכלפי פנים הוא טוב, אך מחמת שגם בחצי' זו אין בה בחי' ההתכללות כלל וממילא אין מאיר בה גילוי אור א"ס בבחי' פנימי כנ"ל לכן יכול להיות שחציה כלפי חוץ רע ונכמו שמעולם התהו נתהוו הקליפות, ובזה יובן מארז"ל ברבות ס"פ נשא ס"פ י"ד ע"פ ולא קם נביא עוד בישראל כמשה, בישראל לא קם אבל באו"ה קם כו' זה בלעם בן בעור כו', והנה נבואת משה

הי' מאצילות, וא"כ איך באו"ה קם נביא כמשה, אלא הענין שנבואת בלעם הי' מק"נ דאצילות כו'. ולהעיר מענין מדין ל' ריב ומדון, ואינו מז' עממין (בד"ה החלצו), כ"א ריב ומדון היפך ההתכללות, כ"א ענפין מתפרדין, וזהו עולם התהו.

ועוי"ל כי הנה באצי' דקדושה יש ג"כ אורות וכלים, ולדעת הר"מ מראקאנטי עיקר אצי' הם האורות, ולא כן הכלים, והאריז"ל פי' שגם הכלים הם אצי' ממש, ועכ"ז אין ערוך לאצי' האורות, ושורש האורות מש' הוי', והכלים מש' אלקים וש' שדי שאמר לעולמו די, אשר זהו כח המגביל שיהי' נמשך בבחי' גבול, כי משלימות הא"ס שיהי' בו ג"כ כח הגבול. א"כ לפ"ז נא' דפי' ק"נ דאצי' אינו רק בחי' הכלים לבד שהם מבחי' ש' אלקים, ונק' אצי' מבחי' כח הגבול, אך הכלים דע"ס דקדושה הם בבחי' הביטול כי באצי' מאיר חכ' כח מ"ה, משא"כ בק"נ נא' ראו מ"ה שמרגיש הביטול, ולכן נק' קליפה, ותדע דאפי' בע"ס דקדושה נק' דא מוחא לדא ודא קליפה לדא בזח"א פ' בראשית דף ר' ע"א, וכמו אותיות מח' ודיבור הם כמו קליפה ולבוש לגבי עצם החכמה, א"כ גם הק"נ דאצי' אף שהיא אצי' מכח המגביל נק' קליפה, אלא שי"ל שהוא ע"ד הקליפה הנק' שומר לפרי, כמ"ש בשל"ה בהקדמה די"ט ע"א בפירוש השומר אחי אנכי, וע' בהוספות לת"א בד"ה ויקח הזמן את הלבוש, אלא שבהשתלשלות מהן בבי"ע נעשו קליפות ממש, דוגמת נהר דינור יוצא מזיעתן של חיות. וגם בלא"ה יש הפרש גדול בין ק"נ דאצי' לק"נ דבי"ע, שהרי בקדושה אצי' ל' ויאצל גילוי ההעלם, משא"כ הבריאה יש מאין, מעתה ג"כ יש הפרש גדול בין ק"נ דאצי' לק"נ דבי"ע, לכן אע"פ שבק"נ דבי"ע יש רע ממש רק שמעורב בטוב כו' לא נאמר כן בק"נ דאצי' ששם אין רע כלל כ"א אין הביטול כדבעי ע"ד ראו מ"ה, וזהו שורש בחי' לגרמי' כו' רק למטה נמשך מזה כו' כנ"ל.

והנה בהרת ארז"ל רפ"ק דנגעי' שבהרת עזה כשלג, שני' לה כסיד ההיכל, והשאת ס"ל לחכמי' דר"מ שהשאת הוא כצמר לבן, שני' לה כקרום ביצה, שהשניות הם ספחת, אמנם שאת שכנגד לאה מחשבה היא קלי' המנגדת לבחי' צמר לבן, והבהרת קלי' שכנגד רחל כמ"ש בכתבי האריז"ל בשער הפסוקי' והליקוטי' בפ' תזריע סי' י"ג בד"ה אדם כי יהי' דפ"ח ע"ג וז"ל וספחת ובהרת כנגד שני אורות של רחל, וזהו מ"ש בזהר פ' תזריע (זח"ג מ"ז א') כי נגע צרעת תרגומו מכתש סגירו, וכוונת דבריו כי נגע הזה הוא קדושה ודוחה את רוח הטומאה אשר בבית או באדם והוא כח דין של הקדושה יעו"ש, וי"ל שמ"ש כאן שספחת הוא נגד רחל אין זה סותר למ"ש המאו"א אות ד' ס"ט הנ"ל שספחת הוא נגד השפחות הנספחות לכל אחת, כי יעקב דימה תחלה על לאה שהיא רחל, ולכן נתן לה זלפה לשפחה כמ"ש פ' רש"י בחומש, ובלהה הי' שפחת רחל, א"כ ב' השפחות היו בשביל רחל, ומ"מ לאחר שהכיר יעקב שהיא לאה וזלפה

נשארה שפחת לאה יתכן ענין שכ' במאו"א השפחות לכל אחת, ולפי סברת לבן שרצה בזה לרמאות את יעקב הנה ב' השפחות שייכים לרחל.

והנה כתי' (איוב ל"ז ד"א) ועתה לא ראו אור בהיר הוא בשחקים ופי' המ"צ בהיר מאיר ומזהיר, וכ"מ במד"ר ס"פ אחרי פכ"ג שסמכו לענין הרואה חמה בתקופתה, ובלשון הה"מ נ"ע מורגל ענין בהירות, ואפ"ל מעין ענין כצאת השמש בגבורתו מוציא חמה מנרתקה. ויובן זה מהבחינה דלעומת זה בחי' בהרת וארז"ל במד"ר שהיתה מבהרת, ופי' המ"כ חריפה, והיינו להיותה עזה כשלג, וא"כ בקדושה זהו ענין לבושי' כתלג חיוור כו', שהאור נמשך מעת"י זהו ענין אור בהיר.

ומזה יובן ענין וספרתם לכם ממחרת השבת דכ' בלק"ת פ' אמור שהוא לשון בהירות, וכן עשר ספירות הוא לשון בהירות, י"ל המכוון להמשיך אור בהיר מבחי' ע"ק שבו ועל ידו יזכך את נה"ב וכמש"ש שהן המשכות המקיפי' ממחרת השבת שהן למעלה מבחינת השבת, והשבת הוא מחכמה מוחין דאבא, וא"כ מבחי' שלמעלה מהשבת זהו מע"ק, וע"י מקיפים אלו יזכך ע"ד שהמקיף מצחצח חצי הכלי מבחוץ, וכמ"ש בד"ה טוב לחסות בה' מבטוח באדם, והיינו כי כל גוים סבבוני בשם ה' כי אמילם כו' כי בבחי' אדם יש זה לעומת זה משא"כ בבחי' המקיף כו', ועיין מזה ג"כ בביאור ע"פ וקבל היהודים וז"ל וכמו ספירת העומר שהוא בירור ז' מדות דנה"ב הוא דוקא ע"י שממשיכים מקיפים דאימא שעז"נ וספרתם לכם ממחרת השבת כו', וכן יוהכ"פ מחילת עוונות ע"י תבוא אם ותקנח כו', ונודע דהבינה נק' עתיקא וכמ"ש הטעם מזה בת"א ר"פ לך לך גבי ה' דאברהם שהוא למעלה מבחי' אב רם חכמה עילאה. וזהו וספרתם לכם להמשיך להם אור בהיר כו'. ועיין בזח"א פ' ויחי דרל"ח ע"ב ע"פ לא תירא לביתה משלג כי כל ביתה לבוש שנים, א"ת שנים אלא שנים כגון מילה ופריעה, ציצית ותפילין, מזוזה ונר חנוכה, ואפ"ל דכמו מראות נגעים שנים שהן ארבע, כמו"כ וכ"ש בקדושה יש עד"ז, וזהו ענין כי כל ביתה לבוש שנים מילה ופריעה הם ביסוד ומל', ועד"ז ציצית ותפילין הטלית הוא במל' והתפילין בז"א, א"כ עי"ז נמשך יחוד העליון בקדושה מה שבא שורש ההמשכה מעת"י בחי' לבושי' כתלג חיוור ושער רישי' כעמר נקא, וע"י יחוד זה יתבטלו ד' מראות נגעים הנ"ל, שהרי יחוד זה ענינו שיהי' הגילוי גם למטה כבי"ע כמו שהוא למעלה באצי' כו', וע"י האור נדחה החושך כו'.

עיין מד"ר קנ"א ד' ובזהר פ' לך דע"ח ע"ב ע"פ ועתה לא ראו אור אימתי בשעתא דאמר קודב"ה לאברהם לך לך כו' בהיר הוא בשחקים דבעא קודב"ה לאדבקא ליה לאברהם בהוא אור דלעילא כו', ועו"ש ע"פ וימנע מרשעים אורם דא אברהם, ועיין מזה בת"א בד"ה בשלח פרעה דבחי' אורם זהו ורב חסד כו', וע' מענין אור במאו"א

א' נ"א, ובפרדס סוף ערך אור מופלא שהכתר נק' אור מבהיק מטעם כי הוא מבהיק ומאיר לכל הספירות עכ"ל, וזהו עצמו ענין אור בהיר. וע' מענין אור צח אור מצוחצח בפרדס שער הצחצחות וג"ז קרוב לענין אור בהיר, וע"ד אספקלריא המאירה. וזהו והשביע בצחצחות נפשך כו'.